

Sygn. akt V Ca 2513/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - **SSO Ewa Cylc (spr.)**

po rozpoznaniu w dniu **13 listopada 2012 r.** w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko H. S.

oraz sprawy z powództwa wzajemnego H. S.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego i powodowa wzajemnego H. S.

od wyroku Sądu Rejonowego (...) w Warszawie

z dnia 4 czerwca 2012 r., sygn. akt I C 42/12

1. oddała apelację;

2. zasądza od H. S. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 2513/12

UZASADNIENIE

Apelacja pozabawiona jest uzasadnionych podstaw prawnych.

Wbrew wywodom skarżącego Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnego z zarzucanych mu uchybień, a przeprowadzone rozważania prawne i ich argumentacja zawarta w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku zasługują na pełną akceptację i mogą być przyjęte za własne przez Sąd odwoławczy. Powielanie ich więc w pełnym zakresie na obecnym etapie postępowania nie jest celowe.

Chybiony jest zarzut naruszenia artykułu 233 k.p.c.

W orzeczeniu z dnia 10 czerwca 1999 r. w sprawie II UKN 685/99 Sąd Najwyższy stwierdził, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i waży ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może

być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak SN w orz. z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, niepubl.; oraz w orz. z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00).

Sąd I instancji poddał wszechstronnej, wnikliwej ocenie materiał dowodowy zgromadzony w trakcie postępowania, ustalając stan faktyczny sprawy stanowiący podstawę do rozważań nad stosowaniem przepisów prawa materialnego. Sąd wskazał wyraźnie jakim dowodom dał wiary i uzasadnił swoje stanowisko. Sąd Okręgowy podziela przytoczoną argumentację oceny dowodów przez Sąd Rejonowy, z uwagi na jej logiczny i zasadny charakter. W świetle zebranego materiału dowodowego i prawidłowej jego oceny, bezspornym pozostaje fakt, że pozwany nie udowodnił, że powód nienależycie wykonał umowę z dnia 1 marca 2010 r. w sprawie montażu drzwi, a w szczególności nie wykazał, że powód zapewnił go przed podpisaniem umowy, że drzwi będą otwierać się o 180 stopni.

W ocenie Sądu Okręgowego słusznie również stwierdził Sąd Rejonowy, że oświadczenie H. S. z dnia 19 października 2010 r. o odstąpieniu od umowy było nieskuteczne. Po pierwsze umowa z dnia 1 marca 2010 r. nie zawierała zastrzeżenia odstąpienia od umowy, nie wystąpiła też druga z przesłanek, o których mowa w art. 492 k.c., tj. zwłoka powoda w wykonaniu umowy powodująca, że wykonanie nie miałyby już dla pozwanego znaczenia. Sąd Rejonowy zbadał również z urzędu prawidłowość odstąpienia od umowy w świetle przesłanek przewidzianych w art. 8 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego i zasadnie orzekł, że było ono nieskuteczne.

Za bezzasadny uznać należy zarzut naruszenia art. 636 § 1 k.c., albowiem z umowy montażu z dnia 1 marca 2010 r. nr 182 nie wynika, że sprzedane drzwi były niezgodne z umową, z uwagi na to, iż nie przewidywała parametru kąta otwarcia drzwi albo, że montaż drzwi został wykonany niezgodnie z umową.

Za chybione należy uznać stanowisko apelującego, iż sąd winien z urzędu powołać biegłego w niniejszej sprawie. Do sądu nie należy przeprowadzanie z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne - art. 6 k.c. W związku z tym naruszenie przez sąd art. 232 zdanie drugie może nastąpić tylko wyjątkowo, gdy z materiałów sprawy wynika, że dopuszczenie z urzędu dowodów było szczególnie uzasadnione lub oczywiste (zob. wyrok SN z dnia 24 czerwca 1998 r., I PKN 194/98, OSNP 1999, nr 13, poz. 425). Żadna z powyższych sytuacji w realiach niniejszej sprawy jednak nie zachodzi.

To na pozwanym zatem – z mocy art. 6 k.c. spoczywał ciężar udowodnienia, iż zakupione u powoda drzwi były niezgodne z umową, a skoro nie sprostał powyższej okoliczności, jego powództwo wzajemnie zasadnie zostało oddalone.

Z tych wszystkich wskazanych wyżej względów, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalono apelację jako bezzasadną.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.